

zkoumání těchto požadavků může mimosporný soudce pouštět se pouze potud, pokud byla zachována předepsaná vnější forma, kdežto zkoumání vnitřní platnosti ústního pořízení nepřísluší mimospornému soudci, nýbrž jest vyhraženo soudci, rozhodujícímu spor. Z toho ve shodě s předpisem Šu 123 nesporného patentu plyne, že pojem »vnější formy« může se vztahovati jen na to, zdali poslední pořízení vyhovuje na venek a dle hned poznatelné povahy předpisu Šu 585 obč. zák. Tomuto požadavku v tomto případě je vyhověno, neboť pořídil zůstavitel Maxmilián L. svou závěť za přítomnosti tří svědků. Výrokem, že v tomto případě zůstavitelův postup nevyhovuje náležitostem Šu 565 obč. zák., překročil by mimosporný soudce meze oboru své působnosti a rozhodl by o platnosti posledního pořízení, což vyhraženo jest pořadu práva (§ 2 čís. 7 patentu o mimosporném řízení). Poukazuje na to, že dvě dědičky jsou nezletilé, přehlíží rekursní soud, že tím, že chrání zájmy nezletilé Alžběty L-ové, zasahuje do práv, jichž nabyta nezletilá Gertruda L-ová právoplatným usnesením prvního soudce. Rekursní soud nebyl tedy nikterak oprávněn, by z úřední moci změnil toto usnesení. Slušelo se proto dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti usnesení prvního soudce, pokud tento přikázal úlohu žalobkyně nezletilé Alžbětě L-ové. Mimořádnému dovolacímu rekursu této nezletilé dědičky nebylo lze vyhověti, jelikož souhlasný výrok nižších soudů, že se návrhu na odhad pozůstalostních nemovitostí na základě ceny ku dni 23. ledna 1920 nevyhovuje a že ve smlouvě manželů Maxmiliána a Anny L-ových ze dne 23. ledna 1920 o společnosti jmění nelze spatřovati darování ve prospěch této, vzhledem k předpisu Šu 1233 obč. zák., že rozsah a právní formu o společenství jmění dlužno posuzovati dle §§ 1177 a 1178 obč. zák., neodporuje zřejmě zákonu. Že tento výrok jest zmatečným anebo že odporuje spisům, stěžovatelka sama netvrdí. Slušelo se proto mimořádný dovolací rekurs nezletilé Alžběty L-ové pro nedostatek předpokladů Šu 16 patentu o mimosporném řízení zamítnouti.

Čís. 2623.

Tomu, k jehož návrhu byl povolen odklad exekuce, lze uložit jistotu okolnostem případu přiměřenou.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R II 116/23.)

Podav žalobu dle Šu 37 ex. ř., žádal žalobce za odklad exekuce dražbou nemovitostí. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele pokud, že povolil odklad jen pod podmínkou, že žalobce složí jistotu ve výši pohledávky stěžovatelovy (15.000 Kč). Nejvyšší soud snížil jistotu na 10.000 Kč.

Důvody:

Uložení jistoty tomu, k jehož návrhu byl odklad exekuce povolen, jest odůvodněno ustanovením druhého odstavce Šu 44 ex. ř., jehož první větou, jednající o jistotě povinného, nelze dle smyslu zákona vyložit jinak, než v souvislosti s druhou větou téhož odstavce, která připouští uložení jistoty zcela všeobecně i tomu, k jehož žádosti byl odklad povolen.

Pokud se týče výše jistoty, neklade druhý odstavec Šu 44 ex. ř. zvláštní váhy na to, by byla poskytnuta plná jistota, jak to předpisuje § 43 odstavec druhý ex. ř., neboť dosavadní exekuční úkony zůstávají v platnosti a není se co obávati úplné zkázy věci. Stačí tudíž jistota přiměřená. Odklad exekuční dražby až do právoplatného zakončení sporu jest arcíť způsobilým, ohroziti uspokojení vymáhající věřitelky, neboť vzhledem na celkové hospodářské poměry není vyloučena možnost vzestupu korunové měny a s tím souvisejícího poklesu cen realit, nicméně netřeba se v dozírné době, do které bude spor asi skončen, obávati poklesu takového, by byla pohledávka vymáhající věřitelky úplně ohrožena. Částečné ohrožení nastalo již tím, že pohledávka ta jest knihovně zajištěna teprve v druhé polovici odhadní ceny, tedy v pořadí o sobě již nedosti bezpečném. Přiměřenou se jeví proto jistota, dosahující $\frac{2}{3}$ výše pohledávky, nikoliv však jistota rovnající se celé pohledávce vymáhající věřitelky.

Čís. 2624.

Byl-li rozsudek pro zmeškání odvolacím soudem zrušen a věc vrácena do první stolice k dalšímu jednání a rozhodnutí, jest stížnost přípustna pouze, byla-li vyhrazena pravomoc.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R II 131/23.)

O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného do rozsudku pro zmeškání, zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs žalobcův.

D ů v o d y:

Podle Šu 519 čís. 3 c. ř. s. je stížnost do usnesení odvolacího soudu, jímž byla věc odkázána prvnímu soudu k jednání a k rozhodnutí, jen tehdy přípustna, bylo-li v usnesení vysloveno, že má býti u prvního soudu jednáno, až se usnesení stane pravoplatným. V případě, o němž jde, nevyhradil odvolací soud svému usnesení, jímž rozsudek prvního soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí, pravomoc, a proto je stížnost do tohoto usnesení nepřípustna, a bylo ji, což se již dle Šu 523 c. ř. s. prvním soudem mělo státi, odmítnouti.

Čís. 2625.

Jde o hornický spor mzdový, nenáležející na pořad řádných soudů, domáhá-li se horník na důlním podnikatelstvu doplatku zadržené srážky se mzdy.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R II 135/23.)

O žalobě horníka proti podnikateli na vyplacení 110 Kč, jež si žalovaný srazil při výplatě mzdy, rozhodl p r o c e s n í s o u d p r v é s t o -